

A neoliberális politikafelfogásról

FRICZ TAMÁS,
MAGYARIDŐK

Vannak politikusok, közéleti szereplők szájából elhangzó fontos mondatok vagy félmondatok, amelyek sokszor megvilágítják erejüket, mint a hosszú, százszor át gondolt beszédek és okfejtések. Ilyen mondatot fogalmazott meg az általunk hón szerett Judith Sargentini asszony, a holland Baloldali Zöldek parlamenti képviselője, a lisszaboni szerződés 7-es cikkelyét – az „atombombát” – hazánk ellen elindítani hivatott országjelentés szerzője.

Sargentini még a szeptember 11–12-i strasbourgi vita és szavazás előtt, szeptember 6-án interjút adott a Hvg.hu-nak. A hosszadalmas, időnként gyomorforgató, tévedésektől és csúsztatásoktól hemzseggő nyilatkozat külön elemzést igényelne, azonban most csak egyetlen mondatát emelem ki. Imigyen szóla Sargentini asszony: „A demokrácia szempontjából a választás olyan, mint a hab a tortán.” És enyhítésképpen annyit hozzáfűz: „A demokrácia lényeges eleme, de önmagában nem egyenlő a demokráciával.”

Sargentini asszonynak nincs igaza, sőt brutálisan nagyot téved.

Már az elsőéves politológushallgatók is tudják, hogy a parlamenti választás – mert erről van szó – nem-hogy nem a demokrácia tortájának a habja, hanem maga a torta. Másképpen: nem dísz a demokráciának, hanem a veleje, a lényege, a kiindulópontja. Tudálékosan fogalmazva: a választás a demokrácia *conditio sine qua non*ja, azaz elengedhetetlen feltétele.

Ezek szerint egy olyan parlamenti képviselő készítette el jelentését a magyarországi demokrácia és jogállamiság állapotáról, aki nincs tisztában a választások demokráciában betöltött fundamentális jelentőségével. Durvábban: olyan személy vizsgálta a demokrácia állapotát, aki nem ért a demokráciához. És ez egészen elképesztő.

De hogy ne legyek igazságtalan, azt is leírom, hogy Sargentini asszony számára a hab – a választások – helyett mi az, ami igazán fontos

a demokrácia szempontjából. Ő sokszínű demokráciáról beszél, amelyben tisztességes igazságszolgáltatás itélkezik a polgárok felett, ahol „a tájékoztatás teljes körű” (magyarul, ahol sajtószabadság van), az emberek szabadon gyakorolhatják a vallásukat és nem korlátozzák a gyülekezési jogukat.

Azután beszél az alkotmányosság fontosságáról, a kisebbségek védelméről, a korrupció elleni fellépésről, a szociális jogokról. Kifejti azt is, hogy a parlamenti többség nem egyenértékű a demokráciával, a „győztes mindent visz” elve nem működik a jogállamban. Konklúzió: e felfogás alapján – hangsúlyozottan: e felfogás alapján! – Magyarországon súlyosan sérül a jogállamiság és súlyosan sérülnek a közös európai értékek.

alaptételeket. A demokrácia az a politikai rendszer, amely a népszuverenitás elvén alapul: a nép az általános választójogon alapuló parlamenti választásokon képviselőket és pártokat juttat a parlamentbe, amelyek a többségi elv alapján létrehozzák a kormányzati hatalmat.

A nép tehát éppen a választások által adja át szuverenitását – hatalmát – az általa megbízott parlamentnek és a kormánynak. A megbízás a parlamenti ciklus idejére szól, s a következő – vagy előrehozott – választásokon a nép visszahívhatja az általa megbízott képviselőket és pártokat, s ezen keresztül az adott kormányzatot. A választás tehát a demokrácia alfája és ómegája: belőle származik a hatalom és oda kerül vissza. Nincs és nem is lehet ennél fontosabb mozzanata a demokráciának.

Az európai és nyugati neoliberális körökben már régen megtörtént a fordulat: a demokráciából számukra csak a liberalizmus a mérvadó, amely a mindenkori kisebbségek jogait és támogatását tartja a legfontosabb szempontnak.

Árulkodó ebben az okfejtésben, hogy Sargentini másodsorú is relativizálja a választások jelentőségét: kijelenti, hogy a választásokon megszerzett többség nem egyenlő a demokráciával. Tréfásan megkérdezhetnénk: hát akkor mi? Talán a megszerzett kisebbség egyenlő a demokráciával? Ezen a ponton kell világossá tenni politikai és politológiai

Nem véletlen az, hogy az angolszász, tágabban nyugati politikatudomány egyik meghatározó irányzata az, amelyik a demokratikus és a nem demokratikus rendszereket éppen a szabad választások meglétével vagy hiányával különbözteti meg egymástól. Nagy pechje Sargentini asszonynak, hogy az általa és neoliberálisok, globalisták által gyűlölt Orbán-kor-

mány, pontosabban a Fidesz-KDNP éppen a demokrácia legfontosabb mozzanatában teljesít és teljesített a legjobban: szabad és tiszta választásokon, immáron harmadszor egymás után kétharmados felhatalmazást kapott a démosztól a hatalomgyakorlásra.

Mit tehet ebben a helyzetben egy olyan baloldali, liberális politikus és a mögötte álló hálózatok, akik/ amelyek már régen eldöntötték, hogy Magyarországot meg kell büntetni az európai globalista fősodorról való szembenállása, renitensége miatt? Annyit, hogy eltorzítják a demokrácia, a jogállamiság valódi tartalmát. Ebben a megközelítésben egyszer csak minden fontosabbá válik, mint a választás, minden fontosabbá válik, aminek éppen a szabad választások adják az alapját: a független igazságszolgáltatás, a sajtószabadság, a kisebbségek jogai, a szociális jogok, a vallásszabadság stb.

Félreértés ne essék: természetesen szó sincs arról, hogy az emberi jogok, a gyülekezés joga, a bíraskodás függetlensége ne lenne a demokráciához tartozó érték. Sargentini asszony és társai azonban cinkelt lapokkal játszanak, ugyanis annak érdekében, hogy lejárathassák és megbüntethessék a magyar kormányt s ennek következtében Magyarországot, meghamisítják a demokrácia eredeti értelmét. A tortát habnak nevezik, és tortának a habot.

Olcsó és ócska játék ez, mert a politikai és ideológiai céljaik oltárán félrevezetik a közvéleményt. Persze mindez korántsem előzmény nél-

küli, ugyanis az európai és nyugati neoliberális körökben már régen megtörtént a fordulat: a demokráciából számukra csak a liberalizmus a mérvadó, amely a mindenkori – politikai, kulturális, vallási, szexuális, etnikai stb. – kisebbségek jogait és támogatását tartja a legfontosabb szempontnak. Am riasztó és veszélyes számukra az a mindenkori többség, vagyis maga a plebs, a kiszámíthatatlan, irányíthatatlan tömeg, amely ostoba és bunkó, amely egyre gyakrabban „populista” politikussokat és pártokat bíz meg a hatalom gyakorlásával. S mivel Európában egyre több országban kerülnek hatalomra a fősodor számára elfogadhatatlan pártok és politikusok, ezért nem marad más megoldás számukra, mint annak hangsúlyozása, hogy a demokrácia csak liberális lehet – ami valójában annyit jelent, hogy egy kiválasztott, liberális elitnek kell akkor is uralkodnia, ha a nép, az istenadta nép képtelen felismerni a neoliberális, globalista és multikulti világkép nagyszerűségét. Mindez nem áll távol attól a gunyoros brechti gondolattól, hogy a legjobb lenne, ha nem a nép választaná ki az uralkodó elitet, hanem az elit választana magának megfelelő és felkészült népet, amely felérne a liberális gondolatok magasságáig.

Ezért kell a demokrácia elengedhetetlen alapfeltételét, a parlamenti választásokat s annak eredményeit bagatellizálni. Sargentini asszony egy korábbi interjújában úgy fogalmazott, hogy ő valójában a magyar népek akarót tenni, mert a magyar nép érdeke az Orbán-kormány megváltoztatása. Vagyis egy Hollandiában élő zöld-liberális parlamenti képviselő komolyan azt gondolja, hogy az elsőprő erejű választási eredményeket figyelmen kívül hagyva a magyar nép helyett megmondhatja, hogy mi az igazi érdeke a magyar népek. Ez valóban szakítás a demokratikus szellemiséggel – de ez jellemzi a teljes uniós elitet és Nyugat-Európa úgynevezett fősodratát.

A neoliberális elit, köztük az olyan személyek, mint Sargentini asszony, nemcsak a nemzeti szuverenitást akarják korlátozni, sőt megsejtenni, hanem a demokráciától is fokozatosan megfosztanának bennünket. Minket, magyarokat, ezenkívül a lengyeleket, a cseheket, a közép- és kelet-európaiakat.

Mi azonban régimódi emberek vagyunk. Nem akarunk a nemzetnél és a demokráciánál modernebbek lenni.

Az Európai Parlamentben másként értelmezik a demokrácia játékszabályait, mint a tagországokban

A szerző politológus

A természetellenesség természetessége

SOMOGYI BOTOND

Nemrég osztálytársa érkezett egyik ismerősömmel – Németországból. Már több mint huszonöt éve telepedett ki Erdélyből, de gyakran látogat hazza Kolozsvárra, holott egyáltalán nem lakik már itt sok rokona. Az osztály társakkal, barátokkal viszont rendszeresen találkozik,

sőt, gyakran telefonon is beszélnek egymással.

Kora őszi idő volt, az időjárás megengedte, hogy a kincses város egyik főtéri kávézójának teraszára üljenek ki annak rendje s módja szerint. Jani bácsi beszélgetés közben hamarosan meglepődve kiáltott fel. Az utcát ugyanis – valószínűleg az iskola másként keretében – gyerekereg lepte el. Tanító néniükkel együtt hosszú sorban elemi osztályosok vonultak el a kávézó előtt.

– Ni csak! Kisiskolások! És mindenki fehér közöttük, milyen furcsa! – álmélkodott hangosan Jani bácsi. És a kérdést meg sem várva el kezdte magyarázni, hogy bizony náluk felé igencsak ritka jelenség az utcán a gyerekereg. Az pedig végképp, hogy közülük mindenki fehér.

– Én azt szoktam meg, hogy Münchenben egy ilyen csoportban keresve sem találni egy-két fehért többet. Szinte mindenki színes bőrű. Nálunk már majdnem ez a „természetes”.

Hát igen. Eljutottunk oda, hogy a természetes már-már kirívónak számít Németországban. Kimutatások szerint ugyanis a társadalom mintegy harmada már migránsháttérű. Vagyis a 80 milliós Németországban mintegy 20–25 millió személy már nem teljes mértékben német eredetű. Az arány pedig az elkövetkező években tovább változik. A jelenlegi trendet figyelembe véve az országban már 2050 előtt többségbe fognak kerülni az idegenek.

Még véletlenül se gondolja senki azt, hogy sajnálom vagy sajnáltatni

akarom a németeket. Egyesek szerint a Deutschland über alles jellegű hozzáállásukkal saját kezűleg ásták meg sírjukat.

Persze tudom, amennyiben ilyen témáról írok, azonnal beindul a polkorrekt gépezet, és a szokásos jelzőket kiabálja világga: náci, fasiszta, rasszista, kirekesztő. És még ki tudja mit. Ja, szinte elfelejttem: nemzeti konzervatív. A ballibsi oldal ugyanis ezt a kifejezést negatív jelzőként, mintegy sértésnek szánva ragasztja ide vagy oda. Lehet, nem gondolja, hogy ez egyeseknek kitüntetést jelent.

E címkézés és megbélyegzés alól sajnos nem kivétel Kolozsvár sem. Sőt. Elég, ha a hét végén lezajlott népszavazás körüli mocskáradatot nézzük, amely a hagyományos csa-

ládokra, egyházakra, keresztyénekre zúdult. Emlékszem, néhány éve az egyik kolozsvári magyar politikus arról áradozott az egyik közösségi portálon, hogy milyen jól érzi magát az „egyre színesedő, nemzetközivé váló” Kolozsváron: nemcsak román vagy magyar szót hall, hanem görög, francia, angol és más beszédet is. Még véletlenül sem azon sajnálkozott, hogy egyre kevesebb a magyar szó, és hogy a magyar lakosság számáránya már rég húsz százalék alatt van.

Nyilván nem sajnálkozni kell, mert azzal semmit sem érünk. Csakhogy az ilyen hozzáállással éppen az ellenkezőjét érik el: a fiatalok számára is ez lesz a kívánatos. Igaz, egyesek számára épp ez a cél, a természetellenesség természetessége.